

[Svend Andersen (Roskilde amt).]

synes sådan set, at dette forslag er et skoleeksempel på, hvordan samtlige lovforslag og forslag til folketingsbeslutninger m. v. burde være udarbejdet. I stedet for at fremsætte det ene udgiftkrævende forslag efter det andet uden at anvise, hvor pengene skal tages fra, så burde alle forslag være udarbejdet efter den opskrift, som dette forslag er udarbejdet efter. Hvis man ønsker at forbedre standard, villkår m. v. inden for et bestemt område, ja, så bør man i samme forslag eller i et ledsagende forslag foreslå en tilsvarende besparelse på et andet område, eller for at sige det på en anden måde: man bør kun gennemføre udgiftkrævende forslag i dette ting under forudsætning af, at de ledsages af tilsvarende besparelser.

På den måde som man arbejder her i folketinget, sådan som det kører i øjeblikket, ja, så bruger man et par milliarder i løbet af nogle måneder på måske flere hundrede forskellige småforslag og ansøgninger, og når der så er gået nogle måneder, så finder man ud af, at den eneste måde at klare dette på er altså ved at sætte skatterne i vejret eller ved at udskrive statslån eller andre tåbelige ting. Derfor bør man ikke, som hr. Otto Mørch m. fl. siger, simpelt hen bare foreslå en ny udgift, nej, man bør samtidig foreslå en besparelse.

Det, der er tankegangen i dette forslag, er, at man siger: nu må vi simpelt hen tage noget fra dem, der har det bedst. Hvis man vil skabe ligestilling, så er det ikke kun et spørgsmål om, at de privat ansatte får løn under sygdom, så er det også et spørgsmål om, at man må betragte alle de andre ting, som indgår i ansættelsesforholdet, f. eks. tryghed under ansættelsen. Der kan vel ikke være nogen som helst tvivl om, at de offentligt ansatte har et noget større kvantum tryghed end nogen som helst anden gruppe i dette samfund. Tanken med dette forslag er altså, at man tager fra de bedre stillede, fra dem, der har det bedst, og giver til de dårligst stillede; der ligger altså en såre social indstilling i dette forslag. Men jeg forstår altså, at man ikke er villig til fra de andre partiers side at være med til den sociale ud- ligning, som dette forslag faktisk indebærer.

Hr. Henning Philipsen har tilsyneladende fuldstændig misforstået, hvad det drejede sig om. Han kom med et eksempel gående

ud på, at hvis der nu udbrød epidemi, ja, så kunne man altså ikke hjælpe de mennesker, der blev syge under denne epidemi. Det, det drejer sig om her, er ikke spørgsmålet om antallet af syge. Det, det drejer sig om her, er at skabe en vis form for dækning til de mennesker, der bliver syge. Om der så opstår epidemi el. lign., ja, så vil de stadig væk være inde under det system, som nu engang vil være herskende.

Finansministeren (Heinesen):

Jeg skal kun hæfte mig ved en enkelt bemærkning, som hr. Glensgård gjorde. Hr. Glensgård sagde, at den offentlige sektor har et helt uantageligt stort antal sygedage. Samtidig sagde hr. Glensgård, at forslaget fra fremskridtspartiet ville betyde, at offentligt ansatte måske ville tabe 2-3 løn- ningsdage om året. Det er altså åbenbart det, hr. Glensgård betragter som et helt uantageligt stort antal sygedage inden for den offentlige sektor. Jeg vil i øvrigt gerne spørge, hvorfra hr. Glensgård har den oplysning, at der inden for den offentlige sektor findes et helt uantageligt stort antal sygeda- ge.

Jeg skal gøre en enkelt bemærkning til hr. Svend Andersen (Rosk. a.) også. Vi har ikke kritiseret fremskridtspartiet for, at man anviser kompenserende besparelser, i og med at man fremsætter dette forslag, sådan som det er opbygget, men vi har kritiseret måden, man anviser kompenserende bespa- relser på, nemlig ved at lave en forskelsbe- handling mellem arbejdere i den offentlige sektor og arbejdere i den private sektor, funktionærer i den offentlige sektor og funk- tionærer i den private sektor. Når hr. Svend Andersen (Rosk. a.) derefter ligefrem vil lave fremskridtspartiets forslag til et helt Robin Hood-forslag, hvor man tager fra de rige og giver til de fattige, så må jeg sige, at det, der bl. a. sker her, er, at man tager fra arbejderen i den offentlige sektor, fra arbejds- manden, der går ude på skinnerne ved DSB, og giver til direktøren. Det er det, frem- skridtspartiets forslag bl. a. går ud på.

Otto Mørch (S):

Må jeg først beklage, hvis jeg fik udtrykt mig forkert, men jeg prøvede at udtrykke, hvad jeg mente i den situation.

Jeg afventer i øvrigt dokumentationen nu